

15. Die overwint, zal alles beërven

November. De maand van de dankdagen. Echter, zal het ook dankdag in ons leven worden, dan zal er eerst toch een biddag aan vooraf zijn gegaan, zoals ook in de kerk de biddagen gehouden worden. Wij willen eens iets vertellen over een man voor wie zulk een biddag in zijn leven mocht aanbreken. Nu mag hij eeuwig dankdag kennen, overwonnen hebbende door het bloed des Lams.

Wij willen jullie daartoe in gedachten eens meenemen naar het naburige Engeland en wel naar de stad Plymouth in Devonshire. In deze stad woont in de achttiende eeuw een vrolijke en levenslustige jongeman, Jonas Eathorn. Waarom zou hij niet vrolijk zijn? Hij heeft een bloeiende en goedbekende kapperszaak. Hij telt zelfs vele voorname ingezetenen onder zijn klanten. Niet alleen in zijn winkel, maar daarnaast gaat hij ook velen aan huis scheren en knippen.

Hij schijnt iedere dag haast te hebben. En waarom, denk je? Hij heeft bij alles wat hij heeft één groot gebrek. Daar heeft hij zelf geen erg in, althans hij tilt er niet zo zwaar aan. En wat is dat dan? Hij kan haast niet één kroeg voorbijgaan of hij moet eerst een glas bier drinken. Daardoor komt hij nogal eens in tijdnood. Als het tegen de avond loopt, is hij niet zelden dronken. Toch blijft hij vrolijk en opgewekt, waarom de meesten van zijn klanten hem dit gebrek gaarne vergeven.

Na sluitingstijd gaat hij gewoonlijk nog naar een kroeg om daar de dag in alle vrolijkheid te besluiten. Niet ver van zijn woning staat een kerkgebouw van de methodisten, de Oude Tabernakel geheeten. Echter, daar komt onze kapper nooit, want 's zondags is het nog drukker dan in de week. En op zondagavond drinkt hij nog weleens een extra glas bier.

Vele jaren zet hij zo zijn leven voort. Na de dood van zijn ouders probeert hij een vrouw te krijgen. Hij kent een weduwe die met een godvrezende man getrouwd was geweest, maar die zelf het leven zeer luchtig opnam. Na de vroegtijdige dood van haar man

had ze gezegd: „Nooit meer in mijn leven wil ik iets met dit vrome gekwezel te maken hebben.” Toen Jonas haar dan ook vroeg, was zij direct bereid.

De eerste jaren gaat het vrolijke leven rustig voort. Ze kunnen het samen heel goed vinden. Mary, zo heet zijn vrouw, weerhoudt hem ervan om verder te gaan dan haar aanstaat en hij is verstandig genoeg om dit te waarderen. Ze krijgen na enige jaren een dochtertje en aan hun geluk ontbreekt niets.

Niets? Ja toch, want wat gebeurt er? Het is weer zondag. Jonas is verre van nuchter als hij in de avond de Oude Tabernakel voorbij stapt. De deur staat open en hij denkt: Ik ga hier eens binnen. Met moeite vindt hij een plaats op de galerij, want hij staat niet al te vast op zijn benen.

De voorganger in de Oude Tabernakel is deze avond de heer Shepard uit Bath. Deze man geeft zijn tekst op als Jonas nog maar net gezeten is. Het is 1 Kor. 6:9 en 10: „Of weet gij niet, dat de onrechtvaardigen het Koninkrijk Gods niet zullen beërven? Dwaalt niet; noch hoereerders, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards, noch dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen het Koninkrijk Gods beërven.”

En dan begint deze man zijn predikatie met de woorden: „En gij, dronkaard, gij zijt die man.” De prediker heeft hier niet een bepaald persoon op het oog. Het had op meerderen betrekking kunnen hebben, daar het drankmisbruik niet gering was in die dagen. Maar ze zijn raak bij Jonas. De woorden „gij zijt die man” dalen met Goddelijke kracht diep in zijn hart. Hij kan ze niet meer kwijtraken.

Mary is nog op. „O vrouw, ik ben een verloren man. Ik zal zeker verdoemd worden, zo waar er een God in de hemel is.” Zijn vrouw schrikt ervan. Maar dan staat ze op en roept verbolgen: „Wat? Zal het nu opnieuw beginnen en ben ik weer met een methodist getrouwd? Dat nooit!”

Wat wordt het nu een moeilijke tijd. Door vele duisterheden moet Jonas zijn weg gaan, ook meermalen door de Heere bemoedigd. Zijn vrouw wordt een ware vijandin tegen hem. Hij mag dit pijnlijk kruis in gelatenheid verdragen. Het duurt ongeveer drie jaren voordat hij voor zijn ziel de vergevende liefde van Christus mag smaken en zich daarin mag verliezen. Met zijn zondagsarbeid is het

nu afgelopen. Dat heeft tot gevolg dat vele klanten hem voorgoed in de steek laten. Deze vrome kapper ligt hun niet. De inkomsten worden zodoende steeds minder. Ja, het is al meerdere keren gebeurd dat ze geen penny in huis hadden.

Op zekere avond zegt zijn vrouw verbolgen: „Er is totaal geen brood, geen boter en geen thee meer in huis en ook geen geld om het te halen. Nu zie je maar eens wat die godsdienst van jou ons oplevert.”

Jonas weet dat ook, maar hij heeft het voor de Heere mogen brengen en de Heere heeft hem zodanig bemoedigd dat hij opgewekt zegt: „Wel vrouw, zet de ketel maar op het vuur. We zullen straks best wat te eten hebben.”

„Wat heeft dat nu voor nut? Waar moet je dat vandaan halen?”

Tuch, zonder het eigenlijk te willen, doet ze het. En Jonas gaat naar zijn slaapkamer en mag nogmaals zijn nood de Heere voorleggen. Liefelijke vertroosting dalen in zijn hart en hij gelooft dat de uitredding onderweg is. De ketel begint te zingen. Er wordt geklopt. Een meisje staat bij de deur met een flinke tas bij zich. „Die moet ik hier brengen,” zegt ze. „Van wie? Dat mag ik niet zeggen.”

„Wel, Mary, heb ik je niet gezegd dat we wel voorzien zouden worden? God is een God Die het geroep Zijner kinderen hoort. Zijn beloften falen niet.”

Het is deze bijzondere uitredding die een totale ommekeer brengt in het leven van zijn vrouw. Jonas heeft zich inmiddels aangesloten bij de gemeente waar hij voor het eerst aan zijn zondig bestaan ontdekt werd. Na enkele jaren wordt hij door een ernstige polioaanval getroffen. Hierdoor wordt hij geheel verlamd. De doktoren staan er machteloos tegenover. Gedurende 24 jaren staat hem zijn vrouw met grote liefde terzijde. Ook in haar leven is het werk Gods te zien. Haar omgeving ziet er meer van dan zichzelf. Ze moet veel klagen over haar bezoedelde ziel, haar grote schuld, met veel ongeloof en vrees vermengd. Geen wonder dat zij haar weg veelal onder een wolk gaat.

In deze tijd staat in Plymouth in de staatskerk de bekende dominee Hawker. Naast de bekende dagboeken van Philpot wordt zijn dagboek „Daily Portions” in Engeland nog in vele gezinnen gelezen. Ten tijde van ons verhaal is hij nog niet veel meer dan een armini-

aan, maar in kennis gekomen met Jonas, brengt dat een keerpunt in zijn leven.

In 1807 sterft de vrouw van Jonas. Drie jaren later komt ook voor hem het ogenblik waar hij bij ogenblikken zo innig naar verlangen mocht. Zijn laatste woorden waren: „Lieve vrienden, de overwinning is behaald! Ja, de overwinning is behaald!”

Op het kerkhof bij de Charleskerk in Plymouth ligt hij begraven. Dominee Hawker houdt een korte toespraak, welke hij besluit met de woorden: „Ofschoon ik nooit voor hem gepreekt heb, heeft hij voor mij menige dierbare predikatie gehouden.” In meerdere van zijn boeken maakt dominee Hawker melding van de verlamde van Plymouth.

In zijn leven en tijdens zijn ziekte was Jonas soms erg bedroefd. Niet over zijn ziekte, maar over zijn inwonende zonde en de duisternis van zijn ziel, om dan op andere tijden weer levendig en opgewekt over zijn God en Koning te mogen spreken.

Zo moge de gedachtenis van deze rechtvaardige nog tot zegening zijn. Voor Jonas Eathorn werd het waar en was het waar, waar wij nu dit verhaal mee besluiten:

*God zij altoos op 't hoogst geprezen,
Lof zij Gods goedertierenheid.
Die nimmer mij heeft afgewezen,
Noch mijn gebed gehoor ontzeid.*

(Psalm 66:10)

